

ראובן בן-יוסף שלשה שירים

ארץ ישראל שלמה

בששמעתי לראשונה את המלה שלם
 חשבתני שפרושה שלום, אז במשק
 ואני אולי חדשים בארץ, בראשית
 החרף החוזר עם רמזי נרקיס וכלנית
 שעוד לא הבנתי פרושם. מן השדה
 באתי מאתר ומבצץ לחדר-האכל
 וחבר מן הנותקים שאל: עבדת יום
 שלם? כי עד אז רק התחלתי, אבל
 לא באיש מלים, באדם אדמה
 הכנסתי לפרדס תחת הרי סוריה
 המתפרצים לארץ הירדן, ומול פסגות
 דממת הלכנון בצפון, עצי הדר
 העמדתי שם, בעפר עמק חולה
 השחור, הטהור, בלי בתמי קדחת, למען
 עובדי עבודה כפשוטה, שבלי מלים
 אמרו לקים את ארץ ישראל שלמה.
 והסורים ירו מן הרקס, צרורות, גם
 פגזים. אז עבדת יום שלם, שאל
 החבר הנתיק, מדור מנבשי הבצות
 ונכרתי את גזע הנטע בידי, הצואר
 העדין שנועד להדר, שהשקיתי שרשיו,
 ועניתי כן, כי ביום ההוא לא ירו
 ולכל הצץ בדרפי קראתי שלום.

היה לנו טוב

היה קיץ טוב, לא חשבנו על קץ
 ואפילו כעסנו בשהיה עוקץ
 איזה זכוב או יתוש או יצור אלוה
 אחר, מן הסוג הנבכרא רק לרע

כי היה לנו טוב, טיילנו ביער
 בשביל הקפי על פסקה, וכמו שער
 נפתח לפתע מרחב בין עצים
 ונראו עוד פסגות ונחזו עוד קיצים

ושחינו בינם, מי בנרת מתוקים —
 עוד מיתרי אהלינו אל חוף רתוקים
 והפלגנו שפי אל החוף שממול,
 הימים ארפים אז, בין אב לאלול

וחזרנו הבייתה אל ראש השנה
 זו תמיד מתחדשת, בתקנה ישנה
 שמוסיפים לקוות גם בעונה אחרת
 המלקטת קוצים יבשים וקוכרת.

על קץ החלום

בצדק נדחם יום יום לספר על קץ
 החלום בלשון ברכה, הרי חולמני
 לא היה, אךם לעמל ילד, ומה לו
 אכן על אכן לבנות מפלת. בבקר
 עולה השחר וטרוף לילי מתנדף
 כמו טל על תלמים, חלומות ומה לא.
 בצדק יאמר יום יום לרדה את היום.
 ובערב באכן ישפב, על גבול היקום.
 ושוב החלום עליו עוד מעט ומלאו.